

Bugün 23 Ağustos, direnişe başlayalı 3 gün olmasına rağmen burayı benimsemeye başladık. Koca polis binalarını saymazsak burası sakin bir mahalleyi andırıyor. İnsanlar alıştıığımızın dışında güler yüzlü, belki onlar da bize alışmaya başladıklarındandır. Eşyaları taşırken komşularımızla günaydınlaştık.

Pazar günü olduğu için polis binasına giriş-çıkış yok. Viyana'nın 9.bölgesindeyiz, yani etrafımız turistik bina, sokaktan geçen her 3 kişiden biri turist. Türkiyeli turistler, müziği duyup geliyorlar. Avusturya'nın iltica politikalarına dair konuşuyoruz, geldikleri yerleri soruyoruz. Türkiye ve Almanya'dan gelen telefonlarda da aynı içerikli sohbetlerimiz oldu, başarılar dilediler sağolsunlar...

Anlattıklarımızı dinleyenler, bize avukat veya insan hakları kurumlarını öneriyorlar. Meselenin avukatla ilgili olmadığını onlara da anlatıyoruz. Günün olayı, 17.50'de gelen polis, kağıt kalem çıkarıp kimliğimi göstermemi istedi. İstemeden kahkahayı bastım, talebimin yazılı olduğu tişörtümü gösterdim. Birden kağıt kalemi cebine koyup bana mı gülüyorsunuz dedi. Avusturyalı bir arkadaş, 6 aydır kimliksiz bırakıldığım için eylem yaptığımı anlattı. 'Affedersiniz bilmiyordum. Ama böyle olmaz, semt karakoluna gidip geçici kimlik kartı alabilirsiniz' diye akıl verdi. Muhtemelen, 6 aydır istediğim halde vermediklerini de bilmiyordur...

Anadolu Federasyonu'ndan arkadaşlarımla 100 bildiri dağıttık. Bir şeyler yapmak istediğini söyleyen insanlara, mail veya fax yoluyla Yabancılar Polisi'ne kimliğimi neden vermediklerini sormalarını istedim. Dün akşam, ilticacılar için yapılan etkinlikte dinlediklerimizi paylaştım ziyaretçilerimle. Dünden beri aklımda dönenen Brecht şiiriyle, utangaç ve mahvolmuş bir edayla, 13 yaşında dondurma fabrikasında çalıştığı ve buraya gelmek için bilmem kaç kilometre raylar üzerinde yürümek zorunda kalışını anlatışı, tamamlanıyor sanki. Asıl utanması gereken sen değilsin güzel kardeşim, hayatları mahveden emperyalistler...

Ekmeğimi kazandım ve tükettim sizler gibi.

Bir doktorum ben, doğrusu: bir doktordum.

Saçlarımın renginden mi şeklinden mi burnumun

Bir gün evsiz barksız ve aşsız kodular beni.

Ben ama geçtim geceleyin bir ormandan
(Yanlış bir anne tarafından doğurulmuşum)
Bir ülke arayarak dışlamayan bizleri.

Fakat hangi kapıyı çalsam
Utanmaz diyerek çevirdiler geri
Ben utanmaz değil: mahvolmuşum.